

Б'ють пороги; місяць сходить,  
Як і перше сходив...

Нема Січі, пропав і той,  
Хто всім верховодив!

Нема Січі; очерети  
У Дніпра питають:

"Де то наші діти ділись,  
Де вони гуляють?"

Чайка скиглить літаючи,  
Мов за дітьми плаче;

Сонце гріє, вітер віє  
На степу козачим.

На тім степу скрізь могили  
Стоять та сумують;

Питаються у буйного:  
"Де наші панують?"

Де панують, бенкетують?  
Де ви забарились?

Вернітеся! дивітеся —  
Жита похилились,

Де паслися ваші коні,  
Де тирса шуміла,

Де кров ляха, татарина  
Морем червоніла.

Вернітеся!" — "Не вернуться!  
Заграло, сказало

Синє море. — Не вернуться,  
Навіки пропали!"

Правда, море, правда, синє!  
Такая їх доля:

Не вернуться сподівані,  
Не вернеться воля,

Не вернуться запорожці,  
Не встануть гетьмани,

Не покриють Україну

Червоні жупани!  
Обідрана, сиротою  
Понад Дніпром плаче;  
Тяжко-важко сиротині,  
А ніхто не бачить...  
Тільки ворог, що сміється...  
Смійся, лютий враже!  
Та не дуже, бо все гине, —  
Слава не поляже;  
Не поляже, а розкаже,  
Що діялось в світі,  
Чия правда, чия кривда  
І чиї ми діти.  
Наша дума, наша пісня  
Не вмере, не загине...  
От де, люде, наша слава,  
Слава України!  
Без золота, без каменю,  
Без хитрої мови,  
А голосна та правдива,  
Як господа слово.  
Чи так, батьку отамане?  
Чи правду співаю?  
Ех, якби-то!.. Та що й казати?  
Кебети не маю.  
А до того — Московщина,  
Кругом чужі люде.  
"Не потурай", — може, скажеш,  
Та що з того буде?  
Насміються на псалом той,  
Що виллю сльозами;  
Насміються... Тяжко, батьку,  
Жити з ворогами!  
Поборовся б і я, може,  
Якби малось сили;

Заспівав би, — був голосок,  
Та позички з'їли.  
Отаке-то лихо тяжке,  
Батьку ти мій, друже!  
Блуджу в снігах та сам собі:  
"Ой не шуми, луже!"  
Не втну більше. А ти, батьку,  
Як сам здоров знаєш;  
Тебе люде поважають,  
Добрий голос маєш;  
Співай же їм, мій голубе,  
Про Січ, про могили,  
Коли яку насипали,  
Кого положили.  
Про старину, про те диво,  
Що було, минуло —  
Утни, батьку, щоб нехотя  
На весь світ почули,  
Що діялось в Україні,  
За що погибала,  
За що слава козацькая  
На всім світі стала!  
Утни, батьку, орле сизий!  
Нехай я заплачу,  
Нехай свою Україну  
Я ще раз побачу,  
Нехай ще раз послухаю,  
Як те море грає,  
Як дівчина під вербою  
Гриця заспіває.  
Нехай ще раз усміхнеться  
Серце на чужині,  
Поки ляже в чужу землю,  
В чужій домовині.

[1839, С.-Петербург]